

TOTEm

ROČ.
Č.4

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

ZÁŘÍ

2011

ÚVODNÍ SLOVO

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

dovoluji si vám představit páté letošní číslo Totemu, pro mne osobně každý rok to nejjoblíbenější. Proč?

Z našich toulek přírodou utíkáme čím dál častěji domů kvůli dešťovým přeháňkám, posezení u grilu netrvá tak dlouho, neboť tma přichází už okolo osmé hodiny večerní a neodchází ráno dříve než okolo sedmé, vítr je studenější a všechno začíná pomalu upadat do podzimní letargie, uklízíme náradí, snažíme se ukončit veškeré práce, které jsme si slíbili udělat „do podzimu“. Ačkoli bylo i letošní léto nad míru deštivé a studené, dobrušští skauti mají mnohé zážitky, nejsilnější samozřejmě z táborů, kterých se zúčastnili - ať už v roli „trápeného dítěte“, nebo „strhaného vedoucího“. A právě z tohoto čísla můžeme nasát ještě naposledy letní atmosféru vonících luk, sluníčka

a živoucí přírody. Naposledy se ohřát, nebo zmoknout letním deštěm, který byl letos sice leckdy vytrvalý, ale nakonec po něm přišlo vytoužené sluníčko a osušilo naše zkrhlá těla a duše.

A právě zde na tomto místě vzdávám za sebe (a určitě i další) holt všem vedoucím za vytrvalost a trpělivost, stavěčům a bouračům za vydanou energii, dětem za účast a poslušnost. Jste všichni dobří! Budete všichni jistě pochváleni i na SRJ 9.9., ale toto berte jako malé veřejné odčinění své neúčasti.

Nenajdete zde však pouze fotky a texty o táborech. Nechybí série Tipů: S Ježourem se vydáme na rozhlednu Anna, kterou máme za klubovnou, co by kamenem dohodil (a zbytek došel), já vám zase doporučím nějakou knihu ke čtení, a protože nejsou v knihkupectví jenom romány, představím tři básnické sbírky, které stojí za přečtení. Karetní hru doporučí znalec LG.

Zábavným a zajímavým čtením je i poučení o sběratelské činnosti v oblasti veteránů.

Co se ještě zajímavého stalo o prázdninách? Čtete pozorně všechny stránky a nebudete zklamáni!

Pomyslným vrcholem čísla je samozřejmě oblíbená rubrika Rozhovor s..., tentokrát s Peškem, kterého určitě všichni znáte. Rozhodně už se můžete těšit na Peškův skvělý vyprávěcí a řečnický styl, který vám zaručeně zvedne náladu!

Třešničkou na pozdně letním skautském dortu je „lušťovka“ pro zkrácení dlouhé chvíle, kdyby třeba přšelo.

Díky, že nás čtete, zůstaňte s námi a těšme se společně na další číslo!

Pěkný nadcházející podzim přeji za redakci Totemu

W. NDRA

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo	18 - Co můžeme sbírat?
Obsah	- Veteráni
3 - Střediskové dění	20 - Rozhovor s...
- Stavění záhořského tábora	- Petrem Školníkem
- Tábor v Mastech	23 - Skautské svatby
- Tábor Světlušek a Vlčat	26 - Od redakce
- Tábor Slunečnic a Mohykánů	- Lušťovka
- Bourání záhořského tábora	25 - Poslední stránka
- Holandští Explorers v DCE	- Uzávěrka
12 - Info	- V příštím čísle
13 - Tip na výlet	- Tiráž
- Rozhledna Anna	26 - Citát
14 - Tip na hru	
- Bang!	
16 - Tip na knihu	
- 3 básnické sbírky	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

STAVĚNÍ ZÁHOŘSKÉHO TÁBORA 1.-2.7. 2011

V letošním roce byl termín stavění tábora trochu šibeničnší. Z klasických tří dnů byl totiž zkrácen na dva, a to pátek a sobotu. Pár věcí se sice udělalo i v neděli, nicméně to už najížděli první rodiče s dětmi, takže vedoucí měli spoustu jiné práce. Začneme ale pěkně od začátku.

V pátek 1. 7. 2011 v 7:30 se u klubovny sešlo několik stavěčů, aby naložili, odvezli a posléze na Záhoří vyložili spoustu věcí. Jelikož nás bylo celkem dost, nakládání do kontejneru celkem utíkalo. Menší zmatky nastaly pouze u totemů, které se nakonec v kontejneru nevezly. Když už byl kontejner naplněn a naložen na LIAZku, vyrazila většina stavěčů na tábořiště. Pár

lidí (mezi nimi i já) však muselo zůstat, jelikož se čekalo ještě na druhé auto – IVECO. Během hodiny dorazilo a po naložení zbytku věcí se vyrazilo na Záhoří. Opět menší nesrovnalosti, tentokrát mezi počtem stavěčů a počtem volných sedadel v autech. No nic, vyrazíme. Po příjezdu naší skupinky už byl kontejner dávno vyložen a tak se začala vykládat dodávka. No a dále už to všichni znáte. Plánovalo se, vyměřovalo a posléze i stavělo. Práce bylo zkrátka dost, a tak bylo celé dva dny pořád co dělat.

Celkem bylo postaveno: 8 x tee-pee 6m, 2 x tee-pee 4m (lát-ra), 1 x tee-pee 8,4m (Gigant), 1 x tee+pee 7,5m (kuchyň), 1 x

vojenský hangár (jídlna), 1 x malý hangár (nářadák), 4 x pod-saďák, 4 x spacáčník, 2 x totem, 1 x stožár na vlajku, 1 x kůl na Boj o kůl

Během stavění se však zcela nečekaně i bouralo. Někteří pracanti totiž dostali za úkol rozebrat zbytky oplocenky, které posléze spálili. Kdybych měl stavění nějak zhodnotit, tak bych řekl, že se celkem povedlo, lidí bylo dost a počasí bylo v normě. Tím pádem mohl 3. 7. 2011 v klidu začít tábor Vlčat a Světlušek.

INI OGIC

VÍCE FOTOGRAFIÍ NA WEBU JUNÁKA DOBRUŠKA - WWW.DOBRUSKA.CZ/JUNAK

TÁBOR V MASTECH 9.-16.7. 2011

Po všech možných přípravách a sekání trávy (díky, Petře a Lído!) to jednoho krásného slunečného dne v červenci (9. v pořadí) vše vypuklo. Meďátka po Meďátku přijíždělo na farní chalupu v Mastech, kde se mělo konat velké pohádkové dobrodružství. Děti přijely s velkým nadšením, vždyť je také čekal týden plný her, zábavy a nových zkušeností. Odjezd rodičů se sice mnohdy neobešel bez slziček, které však brzy oschly.

První den jsme se seznamovali s kuchařkami (které nám ochotně vyvářely různé speciality), vedoucími a okolím. Počasí bylo krásné, a tak nám nic nemohlo zkazit náladu. Co jsme však nečekali byl příchod rytíře, samotného pána ze Skalky, který nám s podmínkou dobrého chování propůjčil na týden kus jeho půdy.

Postupně jsme potkávali různé pohádkové bytosti jako je Bludička, vodník Křesílko, loupežník Sarka Farka s indiánskou prabábou a ježibaba z perníkové chaloupky. Aby toho nebylo málo, tak jsme našli pravé dračí stopy od saně, které se ztratilo malé dráče a my Meďátka ho pomohla dračici najít. Protože jsme se ale všichni dračice báli, museli jsme jí dát, podle jejich požadavků místo princezny, všechny sladkosti, které jsme měli. Jednou se ale stalo něco nevídaného. Meďátkům se ztratily jejich cenní plyšáci. Když si toho děti všimly, samozřejmě byly velmi rozčarované, a tak se daly do hledání. Nakonec jim pomohl sám loupežník Sarka Farka a děti se se svými plyšáky, pověšenými na stromech, opět

shledaly. A i když na nás přišla v týdnu několikrát bouřka, nikdo se jí nezalekl a statečně snášel hromy a blesky beze strachu.

Na rozdíl od předchozích let se nám podařilo vůbec poprvé uskutečnit závěrečný táborový oheň. Zatím vždy poslední večer propršel tak, že postavený táborák zůstal pod plachtou smutně stát i po našem táboře. Letos ale ne! A byl to táborový oheň jak má být. Kromě velké hromady písniček a další zábavy k nám opět přišel rytíř, pán ze Skalky a poděkoval, že jsme se mu o jeho panství dobře starali. Slíbil, že až pojedeme napřesrok opět na pravidelnou týdenní cestu za hranice, tento krásný kus země nám opět propůjčí. My mu také složili poklonu a Meďátka slíbila, že nikdy nikdoucí nebudou zlobit vedoucí ani sebe navzájem. Rytíř pak pasoval kuchařky na nositelky Řádu zlaté vařečky, Ifika na pastýře a Ivu na „Mámu“ Meďátek. Na závěr ohně jsme si zazpívali večerku utvořili tzv. „Gilwellský kruh“, kdy každý zkříží ruce před tělem a uchopí své sousedy. Na závěr vedoucí poslal dokola závěrečný pozdrav stiskem ruky. Když se mu z druhé strany vrátil, všichni jsme věděli, že naše společenství je pevné a má budoucnost.

Poslední den ráno jsme končili nástupem v krojích, kde jsme se také rozloučili s těmi, kdo od září zamíří do Vlčat a Světlušek. Však my se také v září na prvních schůzkách opět doplníme o nejmladší kamarády. Týden rychle utekl, a než jsme se všichni nadáli, Meďátka už nám postupně odjížděla do svých domovů a my vedoucí byli rádi, že žádné nechybělo, ani nepřebý-

valo.

Děkujeme všem: kuchařkám, vedoucím, středisku, pomocníkům na stavění a bourání a každému, kdo přispěl k tomu, že více než dvacet malých špuntů odjíždělo s hlavou plnou zážitků!

Viky a If

VÍCE FOTOGRAFIÍ NA WEBU JUNÁKA DOBRUŠKA - WWW.DOBRUSKA.CZ/JUNAK

TÁBOR SVĚTLUŠEK a VLČAT

3.-16.7. 2011

Letošní tábor Světlušek a Vlčat, který se konal v Orlickém Záhoří od 3. do 16. července, se nesl v duchu Cesty za ostrovem pokladů. Této cesty se zúčastnilo celkem 35 dětí a pomáhalo jim 14 vedoucích. Hned první večer byly děti svědky umírání starého piráta, který jim předal mapu ztraceného ostrova pokladů. Celých 14 dní děti postupně tento ostrov prozkoumávaly, u toho hrály různé hry, bojovky, naučily se nové uzle, základy zdravotvědy a kytičky, které při cestě potkávaly. Po dvoutýdenní plavbě nakonec všechny děti poklad našly. Až na první dva dny, které celé propršely, provázelo hledání pokladu krásné slunečné počasí a my doufáme, že se dětem tábor líbil.

Hamina a Kafka

VÍCE FOTOGRAFIÍ NA WEBU JUNÁKA DOBRUŠKA - WWW.DOBRUSKA.CZ/JUNAK

TÁBOR SLUNEČNIC A MOHYKÁNŮ

17.-30.7. 2011

Letošní tábor Slunečnic a Mohykánů se konal opět na oblíbené louce u Orlického Záhoří. Stejně jako loni, i letos jsme zde měli strávit 14 dní, tentokrát od 17. do 30. července. Osazenstvo bylo následující (řazeno abecedně): 9 Mohykánů (Adam, Igor, Jirka, Káně, Kukačák, Luboš, Peřar, Radek, Standa), 9 Slunečnic (Danča, Káťa, Kristýnka, Lucka, Mája, Maruška, Míša, Simča, Zuzka), 6 vedoucích (Hanča, Martin, MM, Ota, Pája, Tínek) a 2 kuchařky (Matáčka, Pešovka).

Letošní tábor se nesl v duchu Vikingů. Hned první noc byli všichni účastníci vzbuzeni a od táborového kruhu postupně vysláni směrem do lesa, kde sídlil tajemný druid. Ten jim předal zprávu, ve které se dozvěděli, za kterým zvukem pokračovat do hloubi lesa. Zvuky byly celkem tři a u jejich zdrojů se nakonec sešli skupinky po 6 lidech. Tím bylo rozdělení do jednotlivých vikinských kmenů hotovo a tábor mohl naplno vypuknout. Druhý den si jednotlivé kmeny vymyslely své názvy (Dřevorabixové, Mykingové, Radovixové), postavily lavičky, a odpoledne se konečně dozvěděly ze zprávy celý příběh, kterým budou následující dva týdny žít. Zpráva zněla zhruba takto:

UDATNÍ VÁLEČNÍCI. NA SEVERU OD NAŠÍ VESNICE SE NACHÁZÍ OSTROV, KDE JÍDLA A PITÍ JE DOSTATEK, BOHATSTVÍ NADBYTEK A OBRANA UBOHÁ. JELIKOŽ NÁM NAŠE ZÁSOBY DOCHÁZÍ, PŮJDEM SI JE DO-

PLNIT PRÁVĚ TAM. KTERÁ TLUPA VYDRANCUJE VĚTŠÍ ÚZEMÍ, ZÍSKÁ BOHATSTVÍ, SLÁVU A RESPEKT VŠECH VIKINGŮ.

Následující dva týdny se tedy jednotlivé tlupy pokoušely vydrancovat co nejvíce vesnic v jednotlivých provinciích ostrova. Ne vždy to bylo jednoduché a někdy k tomu bylo zapotřebí kromě fyzické síly i trocha selského rozumu. Samozřejmě se nezapomnělo ani na „dvojenku“, a tak hned první týden ve středu jsme se rozdělili na dvě skupiny, z nichž každá vyrazila svým směrem. Skupina č. 1, kterou vedl Tínek, Pája a Martin, se vydala směrem na Komáří vrch a odtamtud přes Zemskou bránu až na Pastviny. Skupina č. 2 pod velením MM a Hanči vyrazila přes hraniční přechod do sousední země. Ano, čtete správně, po několika letech se jedna z dvoudenek konala na území Polska. Bylo by asi zbytečné popisovat detailní průběh cesty obou skupin. Důležité je, co se dělo poté, konkrétně v noci. Nejprve skupina č. 2 – Polsko: Zhruba okolo 02:00 začalo drobně pršet, což se posléze změnilo v celkem slušný liják. Okolo 04:00 už bylo rozhodnuto. Jelikož v Polsku nejsou žádné přístřešky, je hloupost zbytečně ležet a moknout. Vyrážíme do tábora! Rychlé balení, tma, déšť, necelé 4 hodiny chůze a jsme v táboře. Všichni usušit a odpočívat. Skupina č. 1 - ČR měla přeci jenom větší štěstí. Když začalo v ČR pršet (bylo to později než v Polsku), sbalili se a šli se scho-

vat na verandu jednoho domu. Ráno se pak přemístili do autobusové zastávky, a jelikož stále dost pršelo a nejbližší bus by do Záhoří dojel až okolo 18 h, zavolali do tábora a nechali se odvézt auty. Celý zbytek dne se pak sušilo a odpočívalo. I když počasí nepřálo a většina táborníků zmokla (hlavně ta z Polské dvoudenky), dle zpětných reakcí si to všichni užili. Zkrátka: „Co tě nezabije, to tě posilní“. Do Polska se nakonec skoro celé osazenstvo tábora ještě jednou vrátilo, konkrétně v sobotu v rámci mezinárodní spolupráce. Během celodenního výletu zhlédli běžecké závody, prošli si menší okruh okolo vodopádů, a pak se šlo na oběd. Po obědě návštěva pohádkové vesnice, kostela a potom zpátky na vyhlášení výsledků závodů, kde obdrželi trička a medaile. Následovala večere a návrat zpět do tábora, kde se muselo rychle uklidit, jelikož v neděli přijeli rodiče. Návštěvní den proběhl v poklidu, ale sotva odjel poslední rodič, všichni se opět ponořili do táborové nálady. Hned v noci čekala táborníky stezka odvahy a následující ráno klasický vikinský režim. Jelikož okolo tábora začal obcházet jeden nepřátelský kmen a naše tlupy neměly dost sil s ním bojovat, postavily v lese přístřešky a jednu noc strávily tam. Když se ráno vrátily, zjistilo se, že jim nepřátelé spálili jejich vikingské lodě. To znamenalo jediné – postavit nové, pěkné, ale hlavně funkční modely. Jelikož se jim ve výsledku povedly, odměnou za to jim byla pravá severská sauna. Po ní

všichni čekali klidnou noc, ale osud jim nebyl příznivě nakloněn. Během spánku se všichni nakazili určitou chorobou, při které jim na tváři vyrašila ošklivá vyrážka. Ráno se započalo s léčbou. Každý si prošel trasu zpráv, ve kterých se dozvěděli „jméno léku“ a následně se jím i vyléčili. Zdraví jedinci pak šli připravovat dřevo na oheň, jelikož na večer byl naplánován slib. K této velké události bylo přizváno i pár hostů, jako např. Petr, Jana, Benji a několik dalších. I když počasí vypadalo vcelkem líbivě, večer se umoudřilo, a tak mohli 2 Mohykáni (Jirka a Igor) a 3 Slunečnice (Kristýnka, Lucka a Simča) složit svůj skautský slib. Druhý den došlo v táboře jídlo a tak kdo chtěl jíst, musel nejdříve něco nalovit. Každý lovil na vlastní pěst, ale ve výsledku bylo jídlo pro celou družinu. Po tomto improvizovaném obědě se naši Vikingové zúčastnili právě vikingské olympiády. Ta se skládala z několika disciplín, jako např. lukostřelba, hod palic, překážková dráha, podplavání lana proti proudu apod. Protože účastníků i disciplín bylo dost, protáhla se soutěž až do večera a jelikož byla v noci plánována noční hra, šli všichni brzo spát. Po noční hře, kte-

rá spočívala v přenášení ohně, kdy několik jednotlivců oheň přenášelo a několik sfoukávalo, se šlo opět na kutě. Spánek však většině lidí dlouho nevydržel, jelikož okolo 03:00 se ozvalo několik ran a celý tábor ozářily světlice. Zkrátka přepad jak má být. Kluci i holky (hlavně tedy holky) byli okamžitě na nohou a začalo se organizovat, prohledávat a posléze i chytat. Nebudu vás napínat. Zhruba po hodině byli všichni tři účastníci přepadu zpacifikováni (někteří sice až na třetí pokus) a „svázáni“. Ty uvozovky jsou na místě, jelikož jsme se přesvědčili, že většina Mohykánů a Slunečnic neumí pořádně uzle. No, to nevádí. Zhruba ve 04:15 vše skončilo a mohli jsme jít na kutě. Čekal nás poslední celý táborový den. Během něj vyvrcholila celotáborová hra. Během dopoledne jednotlivé družiny našly a složily rozstříhanou zprávu, ve které byly další instrukce. Po obědě pak vyrazily na cestu, během níž na ně čekala spousta úkolů, hádanek a šifer. Když se všichni i se splněnými úkoly v pořádku vrátili, čekalo je už jenom nalezení pokladu, který byl v bývalé oplocence, a pak už jenom veselost a spousta jídla i pití u závěrečného ohně. Na něj dorazilo

opět několik hostů, kteří nás vedoucí překvapili a připravili pro nás také cestu za pokladem. Po „rozluštění“ zprávy, jsme se tedy vydali na Kravák a odtud jsme podle dalších instrukcí zaměřili Tinkovo fáčko, v jehož kufru byl schován poklad. A pak všichni jenom jedli, pili a netěšili se na ráno, kdy budou muset odjet zase zpátky do svých domovů. Tábor totiž skončil...

Co říci závěrem? Snad jen to, že nám počasí oproti loňsku moc neprálo. Z celých dvou týdnů nepršelo pouze dva dny, zbytek buď lilo pořád, nebo alespoň částečně. Ale jelikož táboření za ideálního počasí všichni znali, byla to pro ně aspoň cenná zkušenost. Tím pádem patří velký dík všem Mohykánům a Slunečnicím za to, že měli odvalu s námi jet. Další poděkování patří našim dvěma kuchařkám Matěnce a Pešovce, které se o nás těch 14 dní staraly, a nenechaly nás o hladu. Poslední poděkování patří Otovi, který s námi strávil 10 dní a pomáhal, kde se dalo. Takže všem ještě jednou díky a zase za rok!

INI OGIC

VÍCE FOTOGRAFIÍ NA WEBU JUNÁKA DOBRUŠKA - WWW.DOBRUSKA.CZ/JUNAK

BOURÁNÍ ZÁHOŘSKÉHO TÁBORA

31.7-1.8. 2011

Na konci července, konkrétně třicátého, končil tábor Slunečnic a Mohykánů a zároveň na záhořskou louku přijížděli všichni, co chtěli pomoci s bouráním - a že jich bylo! Tuším, že se v sobotu sešlo 20 – 30 lidí, kteří však během víkendu postupně odpadali – teda spíše odjížděli. I tak je to ale slušný počet lidí! Akorát to počasí letos opravdu moc nepřálo, a tak jsme se v sobotu museli smířit s hnusným mrholením, v neděli to nebylo o moc lepší a při pondělním nakládání už vůbec ne. Jen typy dešťů se střídaly. Leč teď už k jednotlivým dnům...

V již zmíněnou sobotu se rušila většina postelí ve stanech, takže se asi nejvíce upotřebily palice, kleště a Porsche či Ferrari (tedy kárky). Všechny postele, podlahy, stoly a kůly byly odvázeny do dřevárny. Zrušila se taky sauna, umývárka a jedno látro. Tuším, že šla dolů i kuchyň a postupně se věci patřící do klubovny přesouvaly pod hangár, aby nemokly. Co víc napsat? Stihlo se toho dost. Prostě se pracovalo až do doby, než začalo z gigantu vonět slibované maso, a pak už se jen jedlo, pilo, hrálo a bavilo. Mezitím však také proběhla středisková schůze, která byla tentokrát celkem stručná. Možná to bylo i tím, že Ota celou střediskovku popoháněl, protože se hned poté chystal odjet domů. To ale ještě netušil, že ani po ukončení schůze jen tak nezmezí, jelikož baterka u jeho octavie byla očividně vybitá. Ujasnilo se, co nás čeká následující den, vedení oddílů v nadcházejícím roce, pár věci

okolo a mohlo se pokračovat v zábavě.

Poslední den před odjezdem jsme z louky vyklízeli vše, co by budilo zdání, že tam někdo někdy tábořil. Věci se stěhovaly pod hangár a některé už Petr odvážel do Dobrušky. Stany šly tedy dolů, z trávy byly vyhrabány poslední papírky, které nám děcka zřejmě nechala na památku, kanálky byly zadělány a díry zasypány. A když bylo hotovo, rozloučili jsme se s Janou, Papájou a Dančou, které s námi vydržely do večera, ale pak také odjely domů... Nám cca deseti zbylým nezbylo než čekat do rána, až přijede naše stará známá liazka.

Pondělní ráno přišlo ještě víc, než předchozí dny. Když dorazil kontejner, naložili jsme všechny tyče a jiné věci, které do něj vždycky nakládáme. Myslím, že to šlo poměrně rychle – možná i proto, že už se všichni přece jenom viděli doma. Poté jsme vyčistili igelity, shodili hangár a připravili zbylé věci, které měli přijít do Iveca. Nezbyvalo než se pro letošek se Záhořím rozloučit a jet vyložit věci ke klubovně.

Ještě než chlapi dodebatovali, jak se Liazka ne/vypořádá s vyjetím louky, jsme mohli vidět protáčející se kola a beznadějně pokrčení řidičových ramen. Čas na Touarega. Petr neváhal a hrdinně zastavil své auto před Liazku, tu zapřáhnul, naložil Touarega lidmi, jak to jen šlo, zbytek lidí poslal za Liazku a - vyvezl „kontejner“ hrdě na cestu. Nakonec to bylo méně dramatické, než jsme očekávali. Naskákali jsme tedy do aut a jeli do Dobrušky. Na louce jsme nechali akorát Tinka, Minimogice a Martina, kteří ještě čekali na Iveco, aby ho naložili zbylými věcmi.

U klubovny jsme všechny věci vyskládali a tím to pro většinu z nás letos skončilo. Ty nejvytrvalejší ovšem ještě čekali v následujících dnech sušení stanů u Petra, za což je jim dlužen velký dík, zvláště proto, že se jich nesešlo mnoho a těžko říct, v čem bychom za rok stanovali, kdyby jejich ochoty nebylo...

lamča

HOLANDŠTÍ EXPLORERS V DOBRUŠCE

ČERVENEC 2011

Holandští Explorers, neboli skupinka desíti holandských skautů ve věku našich roverů, strávili týden prázdnin v Dobrušce. Každý den za doprovodu odborných průvodců – Bény, Peška, Pešovky a Štafličky, navštívili nějaké zajímavé místo v okolí. První byly dobrušské památky, dále se podívali do pevnosti Březinka a náchodského pivovaru, na příští den vyrazili do Prahy, kde největší úspěch sklídl výhled z Petřínské rozhledny. Po praze následovalo lezení v lanovém centru v Deštném, odkud se jelo do Dobrušky na kolech. Dvakrát navštívili tábor na Záhoří, pro děti měli připravenou hru a sami se utkali s vedoucími v boji o kůl a ve fotbale. Oba tyto zápasy skončily vítězstvím domácích. Holandani se také podívali na Ostaš, vyzkoušeli si slaňování a poslední cesta vedla na Zemskou bránu a do Neratova. Při závěrečném grilování u klubovny jsme uplynulý týden zhodnotili za více než vydařený, počasí přálo, parta dobrá, výlety zdařilé, zábava, poznávání... skoro nám bylo líto, že už odjíždějí. A třeba za rok naoplátku Dobruška pojedje do Holandska.

Štaflička

PŘEDBĚŽNÝ ROZPIS SCHŮZEK

Všem rodičům, dětem, rádcům, vedoucím

Připomenutí:

Jak bylo dohodnuto a oznámeno dětem na táborech, případně potvrzeno oddílovými e-maily rodičům, připomínáme, že

První zahajovací schůzky oddílů se konají:

Meďata (chlapci i dívky 5-7let) úterý 6.září v 16:30

Vlčata (chlapci 7-11 let) pátek 9.září v 16:00

(Hlavní program - dělení do družin se snahou vyhovět každému -
předpoklad: pondělky, středy, pátky, zřejmě i úterky nebo čtvrtky)

Světlušky (dívky 7-11 let) pondělí 12.září v 16:00

(Hlavní program - dělení do družin -
předpoklad:pondělky, pátky, možná i některý další den)

Mohykáni (hoši 11-15 let) pátek 9.září v 16:00

Slunečnice (dívky 11-15 let) pátek 9.září v 16:00

Přijít na zahajovací schůzku v kroji je více než vhodné.

Je možné přivést/poslat i nové děti - zájemce. Pokud chce někdo dát své dítě do skauta, je to dobrá příležitost - ideálně s nejlepším kamarádem/kamarádkou, aby byli jistější. Všechny slušné děti budou vítány, i když jich přibývá více než vedoucích. My to zvládneme. (-:-)

Případné kontakty na vedoucí naleznete na webu www.dobruska.cz/junak v sekci Kontakty. Na uvedeném webu najdete také spoustu fotek z táborů i další činnosti. Zároveň oznamujeme, že v klubovnách jsou opět k mání půjčovací CD s kompletními táborovými fotkami (je jich více než na webu - asi 1,5 giga). Pokud si je nepůjčí někdo dřív, lze si je kdykoli během schůzek půjčit a překopírovat. (A do týdne vrátit pro další zájemce.)

Se skautským pozdravem
Ing. Petr Poláček, vedoucí střediska

TIP na VÝLET

ROZHLEDNA ANNA

Již téměř rok stojí na vrcholu Anenského vrchu rozhledna, kterou zde nechala postavit společnost Lesy České republiky. Tato stavba tak téměř po sto letech poskytuje opět možnost skvělého výhledu. Zhruba do první světové války zde totiž stávala menší rozhledna i s přístřeškem pro nouzový úkryt. A tak rozhledna Anna víceméně nahradila ve stejné době doslouživší dřevěnou konstrukci na Velké Deštné.

Dřevěná rozhledna má výšku 17 m, vyhlídková plošina je ve výšce 12 m. K ní vede 65 schodů, schodiště je točité, železné.

Anenský vrch se nachází v jižní části Orlických hor a se svou výškou 991 m tvoří přirozený závěr hřebene. Od Bukovohorské hornatiny s dominantním Suchým vrchem je vlastní hřeben Orlických hor oddělen oblastí kolem Bartošovic a Českých Petrovic s nižší nadmořskou výškou. Právě Suchý vrch

je dnes s Anenským vrchem jediným kopcem v oblasti, na kterém stojí rozhledna.

Vrchol je přístupný po turistické cestě jako odbočka z červeně značené hřebenovky. Cesta je sjízdná na trekingovém kole, v zimě vede pod vrcholem upravená běžecká stopa. Z nedalekého parkoviště Mezivrší se jedná o lehkou půlhodinovou vycházku s malým převýšením. Pro náročnější lze doporučit stoupání od sedla u pevnosti Hanička (cca 4 km). Ze Šerlichu je to k Anenskému vrchu necelých 20 km, z Neratova 4 km, z Říček 5 km.

Rozhledna poskytuje krásné výhledy zejména k masivu Králického Sněžníku na jihovýchodě, přehlédneme zde celý hřeben Bystřických hor, na jihu vidíme Suchý vrch. Na severu dominuje Orel (Koruna) v hřebeni Orlických hor, který zčásti kryje Velkou Deštnou. K vidění jsou i kopce kolem Broumovské kotliny – Javoří hory, Hejšovina. Za dobré viditelnosti spatříme Krkonoše, Ještěd nebo i Bezděz.

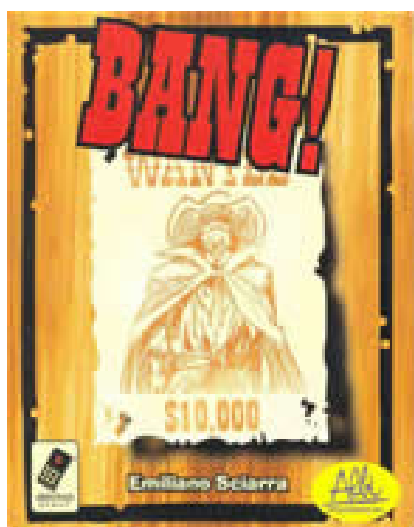

Ježour

TIP na HRU

BANG!

Divoký západ. Odvěký souboj mezi šerifem a bandity. Kdo z nich získá převahu a zvítězí? Bude to šerif, kterému může pomáhat jeho zástupce? Nebo snad bandité, kteří z kraje učiní místo, kde panuje zákon silnějšího? A co na to tajemná postava odpadlíka? Dokáže svými intrikami zaujmout místo šerifa?

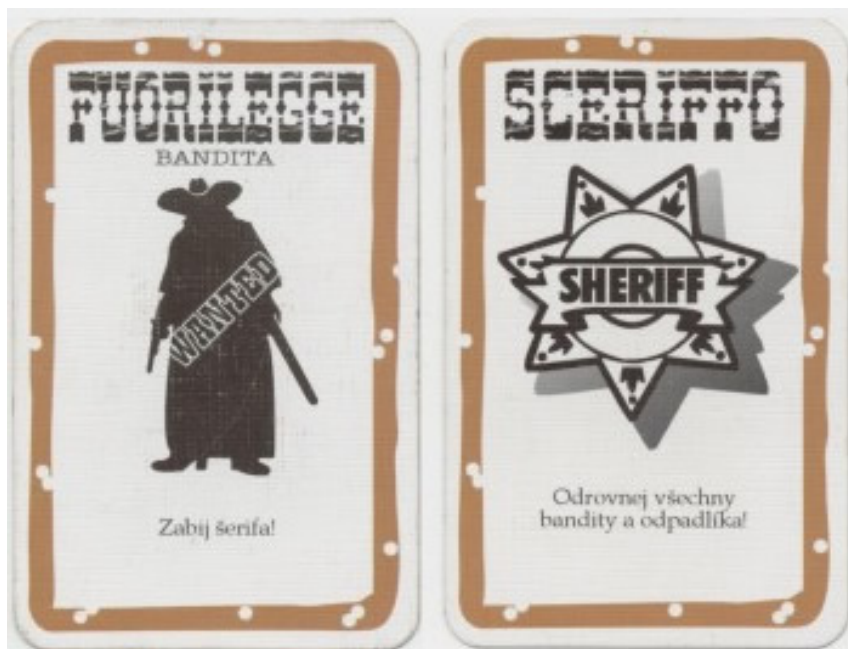
ZÁKLADNÍ VERZE HRY

Bang! je karetní hra určena pro 4-7 hráčů od 8 let. Průměrná doba hraní je 30-45 min, ale může se klidně i protáhnout nebo naopak velmi rychle skončit (i do jedné minuty - sám jsem jednou zažil). Vše záleží na štěstí a odvaze. Pravidla jsou trošku obsáhlejší, ale dají se docela rychle naučit, proto je tu nebudu hlouběji rozebírat.

Cíl hry každého hráče záleží na roli, kterou si na začátku hry vylosuje.

Šerif (Sheriff): musí zabít všechny zločince a renegáta

Banditi(Outlaws): musí zabít

šerifa dříve než on jeho

Pomocníci (Deputies): pomáhají šerifovi a vyhrají, jen vyhraje-li on

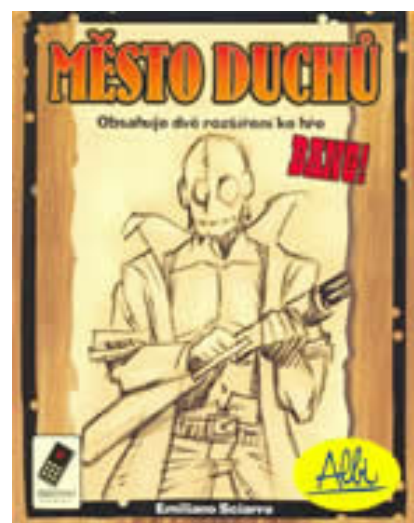
Odpadlík (Renegade): chce se stát novým šerifem, musí zabít šerifa jako posledního a zůstat jako poslední hráč ve hře.

Pak si každý vylosuje jednu z postav. Každá má nějakou unikátní zvláštní schopnost, která ovlivňuje strategii hráče v průběhu hry.

A hra plná zvratů, intrik a blafování může začít. Není vůbec neobvyklé, že bandita zastřelí banditu a dokonce se i stává, že šerif zastřelí omylem svého zástupce. Hra, kde olovo sviští vzduchem a pistolníci prolévají piva svými hrdly. A když se zrovna nestřílí či neposedává v místním Saloonu, všichni shání lepší zbraně, koně a jiné užitečné předměty.

HERNÍ ROZŠÍŘENÍ

Dvě základní rozšíření ke hře Bang!, se kterými se dnes hraje všude. Dalo by se říci, že se jedná o druhou část základního balíčku.

Bang! - High Noon

Po městečku se začínají prohánět duchové již mrtvých pistolníků a rozhodně nelze říci, že

by se stranili boje mezi rukou zákona a bandity. Do toho se proslychá, že do kraje zavítali bratři Daltonové. Šerifovi a jeho pomocníkům nastávají krušné časy...

První originální rozšíření do hry vnáší nový typ karet, které jsou umístěny ve zvláštním balíčku. Šerif v průběhu svého tahu umístí do hry vrchní z těchto karet, která ovlivňuje celé další kolo hry. A na co se můžete těšit (či čeho se obávat)? Např. když je ve hře karta Kocovina, nikdo nesmí využívat speciální schopnosti své postavy. Karta Požehnání pak ze všech původních karet dělá karty srdcové (tj. Dynamit nemůže vybuchnout, vlastník Barelu se vždy úspěšně vyhne střele atd.)

Bang! - Dodge City

Bohatství a věhlas města Dodge City láká velké množství desperátů, kteří chtějí rychle zbohatnout a užít si všeho, co město nabízí. Hosté proslulých saloonů jsou každý den svědky několika přestřelek, pistolníků přesto nějakou záhadou neubývá. Jedině ten nejlepší šerif může vnést zákon do ulic Dodge City.

Druhé z originálních rozšíření přináší celkem 15 nových postav pistolníků, 40 herních karet a 8 karet rolí. Díky tomu je možné Bang! hrát až v osmi hráčích. Největší novinkou pravidel jsou karty se zeleným okrajem, které se vykládají před sebe stejně jako ty s okrajem modrým. Je-

jich efekt je ale možné využít až v dalším kole po vyložení karty a po jejím použití se odhazuje mezi karty použité.

Cena základního balíčku Bang! je 269,- a rozšíření Bang! - Město duchů je také 269,-. Dále je tu možnost pořídit si speciální vydání Bang! - Střela (cena od 749,-), která obsahuje základní i rozšířený balíček, šerifskou hvězdu a jedno další rozšíření Fistful.

Dále existuje několik neoficiálních rozšíření z řad fanoušků (dokonce i jedno české). Ty jsou vesměs neprodejně, ale dají se najít na internetu.

6

TIP na KNIHU

3 BÁSNICKÉ SBÍRKY

Jedni se jí bojí, vyhýbají se jí obloukem, odsuzují ji, druzí se v ní naopak našli, sami ji tvoří a skrze ni se formují. O čem mluvím? Samozřejmě, že o poezii, ke které si musí každý najít cestu sám. Vidím to na sobě - dříve jsem patřil mezi ty první zmiňované, dnes chodím po antikvariátech a dívám se po starých básnických sbírkách. Dovolte mi představit 3 knihy, které, dle mého, by si měl každý přečíst pro základní znalost českého verše. Knihy, které neodmyslitelně patří k české literatuře. Nebudu se ale nijak rozepisovat o jednotlivých básních, ani knihách, zaměřme se spíše na ukázky, které vás, doufám, navnadí na přečtení celé knihy.

Petr Bezruč - Slezské písně (1903)

Stěžejní básnická sbírka české poezie, ve které Petr Bezruč (vl. jménem Vladimír Vašek) kritizuje tehdejší společnost, poukazuje na její nedostatky a opírá se o utrpení pracujících lidí ve slezském výběžku, nejvíce Ostravy. Příběhy z básní zlidověly a dodnes se připomínají.

Kantor Halfar

Kantor Halfar byl hoch dobrý, byl hoch tichý, byl hoch hezký, ale škaredou měl chybu: i v Těšíně mluvil česky.

Byl to synek jako jedle, byla na něj pyšná máti, ale škaredou měl chybu: tu, že nechtěl poslouchati těch, kdož vládli pod Lipinou. A když tak se kantor spustí... víš, jsou hříchy v katechismu, co se nikdy neodpustí.

Léta táhnou, vlasy řádnou jako listí před jesení. Halfar pořád za mládence! Pro Halfara místa není.

V krčmě zazní skočná hudba. Právě v kapli dalo slovo: což by mělo deset roků čekat děvče Halfarovo?

Přijdou páni: Škola polská! Burmistr v klín ruce složí. Ale vzpurný Halfar učí, jak mu káže zákon Boží.

Tich po mezích chodí kantor, bez úsměvu, bez myšlenky, v krčmě v noci sám za stolem hledí k zemi, hledí sklenky.

V horký večer, na klekání když se jednou ve vsi zvoní, vrazí děvče v černou jizbu: Kantor visí na jabloni!

Bez modlitby, bez slzy ho, jak při hříšné duši jisto, v roh hřbitova zakopali, a tak dostal Halfar místo.

Jiří Wolker - Těžká hodina (1921-22)

Jméno, které znají děti již na základní škole - nejen kvůli literární kvalitě, ale i pro básnickovu brzkou smrt a jeho epitaf, který si sám napsal (ačkoli nebyl pravdivý: nezemřel ve věku 24 let, nýbrž již v 23 letech). Básnická sbírka Těžká hodina již svým názvem naznačuje, že pojednává o těžce pracujících lidech tehdejší doby a jejich společenských podmínkách.

Těžká hodina

Přišel jsem na svět, abych si postavil život dle obrazu srdce svého.

Chlapecké srdce je písnička na začátku, plán pro zámek, který bys lidem jak milé dal k svátku, ale mužovo srdce jsou ruce a mozoly, které se krví svou do cihel probolí, aby tu stála alespoň skutečná

hospoda u silnice,
pro ušlé poutníky a pro poutnice.

Dnes je má těžká hodina.
Chlapecké srdce mi zemřelo a
sám v rakvi je vynáším,
a zemřelým trpě, trpím i tím,
které mi v prsou se roditi počíná.
Dnes je má těžká hodina;
jedno srdce jsem pohřbil a druhé
ještě nemám,
sesláblý úzkostí, sesláblý samo-
tou
marně se bráním studeným stě-
nám
pokoje svého
uštěpačného.

Milenčin dopise, lampo, kniho
kamarádova,
věci zrozené z lásky, světla a
víry,
dnes při mně stůjte a třikrát mi
věrnější buďte,
když zůstal jsem na světě sirý,
a modlete se,
aby mi narostlo srdce statečné a
nesmlouvavé,
a věřte dnes za mě, že tomu tak
bude,
a věřte dnes za mě, že postavím
dle obrazu jeho
život člověka spravedlivého.

Já mužné srdce ještě nemám,
sám v těžké své hodině;
a proto nevěřím.

Jan Skácel - Smuténka
(1966)

Neexistuje snad na české li-
terární scéně oblíbenější bás-
ník mezi čtenáři, básník, který
uměl dát svým veršům takovou
libozvučnost a takový cit, že
často tápete v jeho obrazech, co
přesně chtěl sdělit, ačkoli uvnitř
duše cítíte, že všemu rozumíte.
Některé jeho básně přezpíva-
la hudební skupina Hradišťan i
mnozí další, ačkoli si to mnoh-
dy třeba ani neuvědomíme.

Chvilé

Za žádnou pravdu na světě.
Ale jestli chceš,
za malý pětník ticha.

Je chvíle, která púlí krajinu.

Pokorný okamžik,
kdy někdo z nás dýchá.

Modlitba za vodu

Ubývá míst kam chodívala pro
vodu
starodávná milá
kde laně tišily žízeň kde žila ros-
nička
a poutníci skláněli se nad hladi-
nou
aby se napili z dlani

Voda si na to vzpomíná
voda je krásná
voda má
voda má rozpuštěné vlasy
chraňte tu vodu
nedejte aby osleplo prastaré zrcá-
dlo hvězd

A přiveďte k té vodě koníčka
přiveďte koně vraného jak tma
voda je smutná
voda má
voda má rozčuchané vlasy
a kdo se na samé dno potopí
kdo potopí se k hvězdám pro prs-
týnek

Voda je zarmoucená vdova
voda má

voda má popelem posypané vla-
sy
voda si na nás stýská

Jak již jsem v úvodu toho-
to článku předeslal - každý má
svůj styl a svoje oblíbené auto-
ry, možná byste zařadili jiné 3
sbírky, možná jsem vás trochu
inspiroval k večernímu čtení.
Sám jsem se nemohl při výběru
dlouho rozmýšlet, neboť je tolik
českých (a nejen těch) básnic-
kých velikánů (Nezval, Seifert,
Blatný,...), že bych neobsadil
posty 3, ale třeba 30. Myslím,
že byste však nelitovali, kdybys-
te po jedné z těchto zmíněných
knih sáhli a nechali se unášet
různými verši, ať již s pravidel-
ným rýmem, nebo psanými vol-
nou formou.

A jaké básně máte rádi vy?

CO MŮŽEME SBÍRAT?

VETERÁNI

Něco málo k historii vývoje automobilu

Člověk je od přírody líný, a tak není divu, že si snaží neustále ulehčit práci. Můžeme vzít například stavbu pyramid, kde je známé tahání velkých kamenných kvádrů po kládách a to už se dá považovat za mechanizaci. Dobrá, přeskočíme hodně let složitého vývoje různých vozítek tažených koňmi a dostaneme se na přelom sedmáctého a osmáctého století, kdy se začlo vtipkovat s párou. Parní stroje jsou spojovány se jmény: James Watt (po kterém je pojmenována jednotka výkonu), Francis Moor, Richard Trevithick, Mikuláš Cugnot a v Čechách Josef Božek, který představil svůj vůz 17. září 1815. Samozřejmě nesmíme zapomenout na konstruktéra lokomotivy George Stephensona. Stephensonova lokomotiva zvaná Raketa byla představena roku 1825 a byla schopná táhnout 30 vozů s nákladem o 90 tunách rychlostí

19 km/h. Posuneme se opět o pár let vpřed na přelom deváctého a dvacátého století, kdy různí nadšenci konstruovali elektromobily. A zde máme také své želízko v ohni v osobě Františka Křižíka, který se vytáhl se svým elektromobilem v roce 1895. Křižík je známější spíš svojí fontánou v Praze. Přeskočíme elektřinu s párou a půjdeme k vytouženému benzínu. Sedmnáctiletý Francouz Lebon požádal 28. září 1786 o patent na první spalovací motor. Švýcar major de Rivaz získal roku 1807 patent na automobil poháněný spalovacím motorem. Nebylo by férové vyhledávat, kdo vlastně jako první jezdil a konstruoval automobily. Zkrátka kolem roku 1900 už tedy auta měla motory pracující na stejném principu jako ta dnešní, i když dnešní motory jsou mnohem dokonalejší. Významní konstruktéři jsou: Němci Daimler (sestrojil i první motocykl), Karl Benz se svojí tříkolkou. U nás to je slavný vůz President, který

vyjel z Kopřivnice. A nesmíme zapomenout ani na Francouze De Diona.

Vývoj automobilů byl neskutečně rychlý. Začátkem století se u nás rozjížděla firma Laurin a Klement se svým typem Voiturette, která fungovala až do dvacátých let, kdy ji převzala firma Škoda. A tak bychom mohli pokračovat do zblbnutí. Proto se teď obrátím na to, co děláme v současnosti my - „veteránisté“.

Veteránisté

Mě osobně už od mala fascinují mechanická hejblátka a věcičky a jsem těžce postižen mozkovou chorobou, která se projevuje neustálým sledováním, řízením a zkoumáním historických vozidel, a to ať už jednostopých, tak i dvoustopých, a na tom všem má velký podíl můj tatínek. Pro pořádek nejdřív začnu jakýmsi jednoduchým rozdělením historických vozidel.

Nejstarší vozy jsou z počátku století, které mají většinou loukoťová kola a jsou pro sběratele nejcennější. Pak nastává jakési dělení první světovou válkou, kdy ve dvacátých a třicátých letech nastává obrovský pokrok a automobily už začínají vypadat podobně, jako je známe dnes. Snad nejjednodušší znak těchto aut pro laika jsou mohutné, kulaté blatníky a oddělené světlomety. Následuje druhá světová válka a technický vývoj především díky válce jde opět obrovsky nahoru. Zde už vidíme i aerodynamické prvky. Padesátá, šedesátá a sedmdesátá

léta jsou zvána „období klasiků“. V Americe obrovská auta, která přírodu rozhodně nešetří. V západní Evropě spousta nádherných vozů Jaguár, Ferrari aj. Zkrátka: drátěná kola, stažená střecha, hromada chromu a pořádný motor. Východní Evropa trpěla jaksí nedostatkem vozů. U nás především Škodovka, v té době Automobilový závod národní podnik, a její „oktávka“, „embéčka“, „stovky“ a z NDR dovážený „trabant“ a „wartburg“. A poslední kategorie zvaná Youngtimery, to jsou zhruba osmdesátá léta.

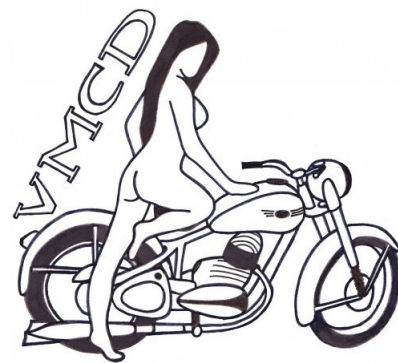
Veteránistů je u nás celá řada. Někteří jsou postižení už od narození díky svým rodičům, někteří se k tomuto koníčku dostanou přes kamarády nebo nějak postupem času. Tento koníček je velmi finančně náročný. Já sám disponuji „pouze“ několika motocykly, ale doma toho máme o trochu víc.

Jak sehnat veterána?

Veterán se dá sehnat různě: internet, noviny, klubový spolek, kamarádi, dědictví, zapomenutá stodola, příkop u silnice, náhoda atd. Pokud někdo sežene například vrak automobilu a chce ho mít jako veterána, tak stačí „pouze“ rozebrat, brousit, svářet, pískovat, vrtat, čistit, kytovat, chromovat, lakovat a pracovat. Renovace je dlouhý časový úsek, při kterém si veteránista dělá radost kupováním nových dílů na svého miláčka, nemyslí na nic jiného než na své vozítko a je pln očekávání jak vše dopadne. Pokud se někdo pustí do renovace, měl by se snažit o co největší původní autentičnost, prostě: aby to auto vypadalo jako v dobách jeho vzniku. I když se to laikovi nemusí zdát, cennější jsou vozy, které mají například

ještě stále původní barvu, i když se tak neblejská jako na ostatních, nebo mají starou SPZ, kde jsou ještě dvě písmena místo moderního: číslo H číslo + čtyři čísla. Někdo se třeba zaměřuje na jednu určitou značku vozů či se někdo zaměří třeba na vozy z jedné země, na vozy vojenské, vozy z určitého období, nebo pouze motocykly atd. Pak je také skupina takzvaných veteránistů, kteří ničemu nerozumí a mají hromadu peněz a veterána berou jako výhodnou investici a „machr“. Dále se vyrábí různé repliky historiků. Některé se povedou více, jiné méně, ale stejně nikdy nedosáhnou hodnoty těch originálních kousků.

Veteránisté mají různé spolky, ať už oficiální různá občanská sdružení, tak i neoficiální spojení kamarádů. U nás v okolí působí více klubů např.: Podorlický Veterán Car Club (ve kterém jsem člen), Klub Historických Vozidel Metuje, Veteran Car Club Dvůr Králové nad Labem atd. A hlavně nesmíme zapomenout na Veteran Moto Club Dobruška (VMCD) <https://www.facebook.com/group.php?gid=153291629684>, email: vmcd@centrum.cz. Členové těchto spolků se schází a

diskutují nad novinkami ve světě veteránů a pořádají různé srazy, výstavy, projížďky a soutěže. Automobil a motocykl patřil, patří a bude patřit do života člověka, a i proto mě fascinuje jeho historie a je pro každého skutečně zážitek se projet v něčem tak starém. Na toto téma bych mohl psát dlouho a obrázků mám nespočet. Tak jsem Vás snad se svoji chorobou aspoň trochu seznámil, i když uznávám, že moje bláboly jsou jaksí zmatečné.

WEYR

ROZHOVOR S...

PETREM ŠKOLNÍKEM

1. V kolika letech jsi začal skautovat a jak ses ke skautingu vůbec dostal?

Myslím, že to bylo ve třetí třídě, takže mi bylo asi 9 let. Přišel za mnou Tom Ulrych, toho času spolužák ze základky a již aktivní vlče, a povídal mi, ať jdu s ním na schůzku, že se tam vždycky na konci rozdávají zadarmo žvýkačky nebo jiný dobroty. Tak jsem neváhal. První schůzku si pamatuji ještě docela živě až do dnes. A chuť té žvýkačky taky.

2. Kdo byl Tvůj první vedoucí a jak na něho vzpomínáš?

Vedoucí jsem měl, stejně jako ostatní kluci mé generace, tři. Hlavním vedoucím vlčat byl Zély. A zdatně mu pomáhali Pýtý s Řízkem a co čas dovolil, tak taky Miki. Zély měl velkej respekt a přirozenou autoritu. Skoro bych řekl, že jsme se ho občas i báli. Pěkně nás cepoval. Pamatuji si, že jsme měli 3 vteřiny na to, abychom byli nastoupeni v šestkách. A za každou vteřinu navíc, nebo pokud

jsme nebyli pořádně vyrovnaní, následoval trest v podobě kliků nebo dřepů. Za to Pýtý s Řízkem stáli při nás a když jsme jako malí rabiáti poměrně často provedli nějakou lumpárnu, tak nás podrželi. Myslím, že to fungovalo výborně. Tenkrát byly schůzky ze 70% učení se a 30% zábava. Za to jsme však pravidelně vyhrávali vlčácký závody. Měli jsme „elitní šestku“ s názvem ALFA 6, a dostat se do ní byla velká čest.

3. Kde se odehrál tvůj první tábor? Co zajímavého Ti z něho utkvělo v paměti?

Můj první skautský tábor byl v Matech A.D. 1996. Tenkrát, kdo neměl kanady, tak byl mimo. Já jsem těsně před táborem jedny dostal, a tak jsem byl strašně nadšený. Se Špácou jsme v nich i spali ve spacáku, protože když by byl přepad, tak jsme mohli hned vyběhnout a nezdržovat se jejich šněrováním. Myli jsme se zásadně nožem, tak že jsme pouze seškrabávali vrstvy špíny a hlíny. Mastý byly charakteris-

tické také tím, že jakmile zapršelo, tak se tábořiště změnilo v bahenní lázeň. Proto jsme neustále vozili hrabanku a zavázeli louže.

4. Jaký je Tvůj nejsilnější skautský zážitek?

Vybrat jen jeden je velmi těžké. V paměti mám svůj skautský slib, promoklou dvojenku na Haničku, první saunu na Zmrzlínku, letní čundry s Ježourem a několik nočních přepadů na ostatní tábory. Jeden opravdu silný zážitek mám, kdy jsem skoro litoval, že jsem skaut se odehrál na druhém táboře v Mastech. Řízl jsem se nožem, tak že jsem si skoro uřízl vrchní část prstu. Zély mě vzal do nemocnice na chirurgii. Doktor mě položil na lehátko omrkl ránu a zeptal se mě jestli jsem skaut nebo pionýr. Já hrdý na to, že jsem skaut, jsem odpověděl že samozřejmě že skaut. On vzal nůžky a se slovy: tak to vydržíš, mi ten kousek prstu ustríhl.

5. Ve skautu máš i svoji mladší sestru, která „zdělila“ přezdívkou po Tobě. Jak jste spolu na táborech vycházeli?

Když jste vlče, tak s mladšíma ségrama nevycházíte moc dobře. Nic nevydržej a pořád řvou. Naštěstí jsme měli programy ve vlčatech a světluškách striktně rozdělené. Holky a kluci byli zvlášť i na táborech. Osobně si myslím, že to fungovalo dobře. Takže jsme se jako malí moc nepotkávali. A když jsme byli starší, tak to už šlo. Pamatuju si, že jsem pro ni měl jednoduchou poučku, kterou jsem ji přátelsky každý den asi stokrát opakoval: „Ségra, dřív, než něco řekneš, tak přemějšle!“ Pravděpodobně si ji vzala k srdci, dneska úspěšně studuje vysokou školu a vycházíme spolu výborně. Kromě ségry mám ve skautu také sestřenku Kokinu. (viz foto)

6. Když už jsme u té přezdívkou, kdy a jak vůbec vznikla?

Přezdívkou vymyslel Řízek v Mastech a je to anagram od mého jména PEtr ŠKolník.

7. V oddíle jsi tvořil nerozlučnou partu s Bénou, Štaflíkem a Rolandem. Jak jste na tom s kamarádstvím v současné době. Vidáte se ještě? Máte

čas na společné akce?

Na společné akce už není tolik času jako dřív. Po střední jsme se rozprchlí studovat do různých měst a naše zájmy se také změnily. Všichni to jsou ale borci, chovám k nim úctu a to, co jsme spolu prožili nás spojuje a je to nezapomenutelné. I když mám hodně kamarádů z vejšky nebo tak, tak vím, že takovýhle typ přátelství už nikdy vzniknout nemůže a proto si ho vážím. Když se už někde sejdem, tak to většinou stojí zato. V současné době se vidáme na svatbách a na pivku. Horší to bude až se začneme scházet na pohřbech a na pivku.

8. Je na Tobě vidět, že se často věnuješ sportu. Můžeš nám prozradit jakému?

(Smích). Pokud toto není ironie, tak díky, ale od té doby, co jsem si zrakvil na lyžích koleno, tak se aktivně nevěnuju v podstatě žádnému sportu a jen spokojeně pomalu přibírám na objemu. Dřív jsem závodně plaval, hrál badminton a zkoušel jsem triatlon, dokonce jsem i závodně tancoval. V současné době si jdu jen tak občas zalízt po kopcích, nebo skalách, jezdím na MTB. Co mě ale nadchlo a baví, to je box a zápas, nejlépe současně zaráz.

9. Málo kdo ze čtenářů ví, že máš doma veterána, pochlu-bíš se jakého?

Jak jsi k němu přišel? Veterán není můj. Je táty. Koníček jsem zdědil po něm. Máme motorku ČZ z roku 1947 a taky tatrovku z První republiky. Je to nádhera, člověku to nedá a přemýšlí, kde bychom mohli být, nebýt těch 40 let temna.

10. V poslední době jsi společně s Endžlem pořádal několik RaR akcí. Jak ses k tomu dostal? Budeš v tom dále pokračovat?

Roverské heslo „Sloužím“ je často roverům předkládáno, jako povinnost odvést zpátky středisku část toho, co do nich středisko „investovalo“, i přesto, že původní význam tohoto hesla je samozřejmě úplně jiný. Roveri tak přes rok dřou, vymýšlí program na schůzky i na tábor. A tak jsme si řekli, že by to chtělo taky uspořádat něco pro ně. I přesto, co psal Endžl v minulém rozhovoru, jsem rád, že se nám s Endžlem, s Benjím a s Pešovkou podařilo uspořádat pár roverských akcí, které měly celkem velký úspěch. Psalo se o nich i zde v totemu. Můžu říct, že pokud se nám podaří uspořádat letos ještě jednu roverskou

a příští rok dvě až tři, budu spokojen.

11. Nedávno jsi úspěšně dokončil vysokou školu, co jsi studoval?

Dostudoval jsem v Praze podnikové informační systémy a podnikovou informatiku. Nyní ještě dodělávám finance a účetnictví.

12. Jaké máš plány do budoucna? Plánuješ návrat do Dobrušky nebo chceš zůstat v Praze?

Určitě se časem vrátím zpátky pod Orlické hory, chtěl bych si splnit sen a dostat se k Horské službě. Ta má dojezdovou vzdálenost cca 30 minut od Deštného, takže v tomto radiusu se usadím. Předtím, ale nejspíš ještě nějaký čas pobudu v okolí Prahy.

SKAUTSKÉ SVATBY

ŠTAFLIČKA a BÉNA 27.8. 2011

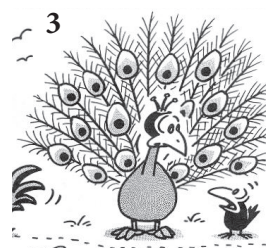
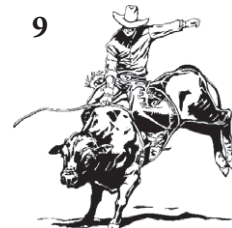
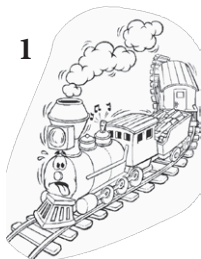
Jana a andílek 30.7. 2011

Oběma párům, jménem všech skautů, hodně štěstí, lásky a vzájemné spokojenosti!

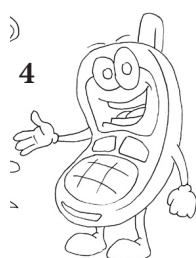
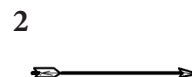
OD REDAKCE

LUŠTOVKA

TAJENKA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	!!!
(1)	(2)	(4)	(2)	(1)	(6)	(1)	(4)	(3)	(3)	(2)	(5)	

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC ŘÍJNA 2011

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE

**ODDÍLOVÉ DĚNÍ
POZVÁNKA NA PROMÍTÁNÍ
ROZHOVOR S..
a DALŠÍ**

**VÍCE FOTEK a INFORMACÍ:
WWW.DOBRUSKA.CZ/JUNAK**

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Jan Friede, Petr Lukášek, Jiří Novák, Tereza Hamplová Hana Benešová, Veronika Benešová, Petr Školník, Ondřej Němeček, Vojtěch Hanousek, Pavčina Čiháčková

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Ondřej Němeček, Petr Poláček, Václav Pavel, Jiří Martinek, Petr Beneš, Petra Kochová, Pavčina Čiháčková a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Ondřej Němeček

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Jiří Štaffa

**“Teď, když jsme se naučili létat ve vzduchu jako ptáci a potápět se jako ryby,
zůstává nám už jediné. Naučit se žít na zemi jako lidé.”**

G. B. Shaw